

החברותא

בסיד ערשיק חג תפסח י"ד ניסן תשנ"ח

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 71

פנינים יקרים לחג תפסח

בעל מסדר ההגדה שהתחיל ב"קדש" רמז לנו שהגאולה היתה ממקור הקדושה שהיא עולם הסתום ונעלם הנקרא "אין" במקום שאי אפשר להיות בו שום השגה... כדי שנוכל גם עתה בפסח מזאת המדרגה להמשיך הארה משם. ולכן היה הגאולה ע"י משה שהיה עניו מאד שאמר ונחנו מה (שמות טז) ולכן: אנה ה' מלטה נפשי ר"ת "מאין"...

(זרע קודש ב.)

קדש ורחץ - קדש עצמך כמותר לך, ורחץ אולם מקודם אתה צריך לרחוץ ולטהר את עצמך מכל סיג ופגם.

כל המרבה לספר ביציאת מצרים ה"ז משובח (מס' ברכות - הגדה ש"פ) הסיפור ביצא"מ שהיא לתת העיקר להשי"ת כי חשיבות האדם היא הדבור, החשוב מדצח"מ... וגם הענין שמתגלה פנימיות האדם ע"י דבורו, וזה המעשה שיש בו מכל בע"ח שיכול להוציא ולגלות פנימיות שלו לחוץ, וכשיצאו לחרות היה הדבור ברשותם לכך צריכים לתת כח הדבור להשי"ת.

(שפת אמת)

שורש הגאולה נעשה בכח מעשיהם הטובים של כל בני"ז וזה שאמרו חז"ל מה שנקרא ביד חזקה וכי יש לפניו יתברך דבר המעכב? רק ע"י שבנ"י לא היו ראויין כתב ביד חזקה. ועדיין קשה כיוון שהקב"ה חפץ לעשות עמנו חסד אכתי קשה וכי יש דבר המעכב לפניו? אך זה עצמו הפירוש שהקב"ה עשה עמנו הנסים שיהי' בכח מעשינו אע"פ שלא היינו ראויים וזה הוא דבר פלא...

(שפת אמת)

בליל הסדר מפסיקים באמצע ההלל, לשלחן ערוך, לא כמו כל השנה שאסור להפסיק באמצע ההלל, ללמדנו שהסעודה שאנו אוכלים לפני ה' - הוא הוא עצם השבח וההלל לפני השי"ת - ולכן אינו הפסק.

(הנציב מולוין זצ"ל)

לבן הארמי בהשקפה הראשונה לא נראה כלל הרעה שעשה לבן ליעקב ולא ידוע לנו מה ביקש לבן הארמי לעשות לו, ובכ"ז העיד הכתוב "ארמי אובד אבי" - בקש לבן לעקור את יעקב והקב"ה ברחמיו הפך לטובה. כן הוא עושה תמיד נסים עמנו אף שאיננו מרגישים זאת

(ע"פ הגר"א מוילנא)

בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים (פסחים קט"ז:) ואיך אפשר לראות, אך כל זמן שאין גאולה כללית צריך אדם לראות שיהיה לו גאולה פרטית לגאול הפנימיות שלו מהחיצוניות הרע וזהו בחי' יציאת מצרים, וע"י גאולה פרטית שיתקן כל אחד את עצמו יבוא הגאולה כללית.

(אמת ליעקב להרה"ק מסאדיגורא זצ"ל)

כמו שבשעת יציאת מצרים השפיע הקב"ה עליהם שפע והארה מלמעלה כדי שיוכלו לצאון מטומאת מצרים ולהגאל, כי בלא זה לא יכלו לצאת כי היו משוקעים במ"ט שערי טומאה, וזהו "ולא יכלו להתממה", כמו כן בכל שנה בהגיע ימי פסח נשפע על בני ישראל שפע עליון, ואז צריך כל אדם לתקן מדותיו ולראות בעצמו מעשיו הרעים אשר עשה. וזהו חייב אדם לראות את עצמו היינו הרעות שעשה, כאילו הוא יצא ממצרים, היינו כמו שהיה בשעת יציאת מצרים שחזרו אז בתשובה.

(הנ"ל)

(נערך ותורגם מקלטת, המשך משבוע שעבר)

שיחה שנאמרה בשנת תשל"ג

שנגיע גם אנו לביטול בבחינת גולם, ועיי"ו יבטלו ויסירו כל הקטרוגים שבאוויר העולם, ונגיע לבחינת צדיק אמת. ומחשבה זו קשה לו לאדם מאד, כי מאד קשה להיות בטל ומבוטל כעפרא דארעא. ובפרט כשעושה את הפעולה שלא יהיה לו שום חלק בה, ולכן לא נושענו עד כה מאורך הגלות.

ומי שחי בבחינה זו, אין העולם יכולים לסבול את ריחו, כי הקליפה מעוררת עליו מחלוקת, כי הקליפה יראה פן יגיעו כל העולם למציאות זו, והמסך המבדיל בינינו לבין הצדיק אמת, שהוא בחינת "בורא" - בחי" עפר ואפר, יתבטל כליל, ויהי בחי" "כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ", ו"ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

בעבודה זו, צריך שיהיה מקושר בכל הרף עין, אין פירושו שמיד כשנכנס לעבודה זו, מיד יחיה בהתקשרות כזו בכל נשימה ונשימה, שזה קשה מאד להיות מופשט לגמרי מהמציאות, ולחיות בבחינת גולם, זה עבודה רבה של עשרות שנים, אך כל אדם ואדם שמגיע אצלו הרגע שנשימה כזו עוברת אצלו, אם פעם ביום, פעם בשבוע, פעם בחודש או יותר, אז צריך לחיות בבחינה זו, ונהיה אצלו בשעה זו ביטול כמו אצל הצדיק אמת, והניצוצות שנדחו ונתפזרו באדם זה מתלקטות שוב, והצדיק אמת (שחי כך בכל נשימה ונשימה) משתעשע

ומיום "עשות ה' אלוקים ארץ ושמים", והאדם בא לבחי" "חציו לכס" ועד עתה - כל הדורות אינם חיים כך, אפשר שמדברים מזה, אבל לא חיים בבחינה זו, - אין אנו חיים בבחי" גולם ומציאות העשיה היא מסיבת כל הסיבות, ולכן באים עלינו כל החורבנות עד עתה.

והיו נשמות שהם עבדו עם עצמם ומסרו את עצמם שכן יחיו בבחי" גולם, ולולא נשמות אלו שהפקירו את עצמם, וויתרו על כל אשר להם, לצלול במעמקי הסכנות הגדולות ביותר, ובלבד להגיע לבחינת גולם, לא היה לנו קיום בכלל, ורק בזכותם אנו מתקיימים בכל הגלויות. שאויר העולם המלא קליפות כחול אשר על שפת הים, ובכל נשימה ונשימה יש קטגוריא נוראה, עומדים הם (הצדיקים האמיתיים) לקבל הבליסטראות מהקטגוריא, והם הסניגורים כנגד הקטגוריא, ומעלים זכויות באויר העולם, כדי שיהיה לנו זכות קיום, ונהיה כל העולם בבחי" סניגוריא, ומאוויר זה אנו מתקיימים, אבל הם תובעים מאתנו שנגיע ג"כ למדרגה שלהם, שגם הם לא היו תיכף ומיד בבחינה כזו, כי בתחילה היו במדרגה שלנו, רק ע"י שעמלו בעקשנות עד שהשיגו ונחלו נצחון לחיות במציאות טמיר ונעלם, ונהיו בחי" "מה אני בורא אף אתה בורא", הם הגיעו לבחינת טמיר ונעלם, בבחינת אנוש, - "ונחנו מה". והם תובעים מאתנו

שיחות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

71
א

מאוד להגיע לכזה חבורה, שבכל אחד ואחד יהיה את העבודה לבטל עצמו להגיע לבחינת גולם;

עכשיו (ביו"ט) הרי זה זמן התרוממות, שהשכינה קרובה ביותר להיות מציאות באדם, כי משום כך נתן לנו השי"ת זמני מועד, לעשות בהם כ"א חשבון נפשו, ואז יוכל האדם להתרומם, ובפרט חבורת יהודים שהקב"ה משרה שכינתו עליהם, בבחי' צדיק אמת, בבחי' "הס קטיגור וקח סניגור, וכשנתאחד יחד לא לדבר לשון הרע איש על רעהו, ויהיה בינינו אהבה ואחוה, ונהיה מאוחדים, שהרי לכל אחד יש בלשון הרע עצמו בחינה אחרת משיש לחבירו, יעזור לנו ה' שיפסק הלשון הרע והשנאת חנם בינינו, והקב"ה ישרה שכינתו עלינו ועל מעשה ידינו, יזכנו לשלימות שהוא רוצה, תהלה מקרוצי גושי חומר, וגגיע לבחינת "ונחנו מה" כי כל שבח המלאכים הוא רק מ"ישראל - אשר בך אתפאר".

אפילו פעם אחת כשאנו מתגברים לא לדבר לשון הרע, כשנפגשים יחד, שאז יש התגברות מלחמת היצר הרועה להפרידנו, נכנס לבחי' "אין" מפחד היצר ונצטק אל ה' "אליך זעקו ונמלטו" או יהיה בחי' "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו", ויהיה בחי' שלימות - רחמים, כי אין השטן בינינו. בחי' דביקות לייחד שם י"ק בוי"ק ביחודא שלים בשם כל ישראל, ונהי' בחינת בית שלישי; וכשנבקש לה' שיצילנו מלשון הרע, ישמע לנו, ובוודאי נגאל בקרוב, אמן.

עמהם בנשימה זו, ונהיה רושם בכסא הכבוד בחינת רגל רביעי, בחינת מלכות בית דוד.

והנה לכל אחד ואחד יש לו בחינת שלימות שאין לחבירו, ולחבירו יש בחינה אחרת של שלימות שלו אין, פי' שהנסיון שאצל אחד זה נחשב לנסיון, אצל השני אין זה נחשב כלל לנסיון, כי הפגם שיש לזה אין לזה, וכן להיפך; וכשמאוחדים יחד, ונהיה "אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם", אזי האחד מעורר את חבירו, וגורם לו להתגבר, וזוהי מביאו לשלימות, ונהי' שלימות "אגודה אחת" "וטובים השנים מן האחד", שע"י השנים נהי' בחינת "אחד".

ובודאי לכל אחד ואחד מאתנו יש בחינת שלימות ששם אין הקליפה שולטת בו, ובפרט חבורת יהודים שכשמתקבצים, שאצלם יש שלימות, כמו אצל הצדיק אמת, ובלבד שלא יהיה שנאת חנם ביניהם, ואז אין כאבים, והקליפה סרה, וכמש"כ, "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו", שע"י הנסיון שאצל חבירו זה נחשב לבחי' "אחור", דהיינו שאצלו אין זה נסיון, עוזר לחבירו שהנסיון מלפניו, ונהיה בחינת "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו".

ובפרט אצל קיבוץ יהודים שנהי' התקבצותם בבחינת "צדיק אמת", ועל ידם נהיה הצדיק-אמת בבחי' שלימות, והוא בחי' "לך רד כי שחת עמך", ונהי' בחי' "חציו לה' וחציו לכם", ובטל הבחירה בנשימה זו, ומתלקטים כל הניצוצות שנדחו ונתפזרו מחטא עץ הדעת, ועד היום הם בגלות, משום שקשה

בליל הסדר אמרו לו שכתוב בשם רבי אהרן קארלינער זצ"ל מ"ש בהגדה "וכאן הבן שואל" כי בליל שימורים זה יש אור גדול והבן יכול לשאול ולבקש מאת אביו שבשמים ולהיענות למלוי משאלות לבו לטובה. נענה הרא"ש ואמר: אבל לכך דרוש שיהא "בן" שירגיש בעצמו בלי מרמה שהוא באמת בן מתוך הכנעה וביטול גמור לאביו שבשמים בבחינת "כגמול עלי אמו" אז ודאי שהוא נענה לכל משאלותיו.

בחוה"מ דיבר כשהאדם מזדמן לו לחטוא, חודר מיד מקרבו רעיון לשניה אחת להימנע מהעבירה, אם מתרשל לקלוט את הרעיון נופל לתוך הטומאה הפרושה כרשת לרגליו, וזה מ"ש חז"ל "הבא ליטמא פותחין לו" היינו שפותחין מיד את התהום בו הוא נופל וזה בא לו ע"י "לפתח חטאת רובץ" הוא היצה"ר הנקרא חטאת, ואם מתעלם מהרעיון המנצנץ בו לרגע קט היצר מיד גוררו למטה ועל "הבא לחטוא" נאמר "כל באיה לא ישובון" שמכיון שלא התיחס לשניה זו כבר לא יכול לחזור והקרקע נשמטת מרגליו. כמובן שאחרי חטאו יש דרך תשובה כי "שבע יפול צדיק וקם" וזה אצל כל אחד ואפילו מאות פעמים נופל וקם, אם כי מיד נופל האדם לזרועות היאוש. אלא שצריכין לצעוק אל ה' בבחינת "אליך זעקו ונמלטו" שיציל אותו מרדת שחת ר"ל, אחרי שהאדם "רק רע מנעוריו" והרשעות הזאת מלוותו עד יום מותו אלא שיכול לצעוק אל ה' וזהו הבחירה שלו כי בזעקתו ישמרוהו מהשמים, וע"ז דנים את האדם למעלה "על דבר אשר לא צעקה". וזה "הבא ליטמא מסייעין לו" ונעצר מלעשות את העבירה, הכוונה "מסייעין לו" שהוא רואה שהכל סיוע מה' ובלעדי זה לא יכול להתגבר על היצר.

שאלתי אותו, משה רבינו עמד בראש ששים רבוא מישראל ארבעים שנה, הרי זאת מעמסה כבדה ביותר, וודאי הלך בדרך האמונה וביטול עצמי שאין הוא עושה וכל תנועה קלה מהשמים והוא רק הצינור. אם כן מדוע אמר אח"כ "איכה אשא לבדי טרחכם משאכם וריבכם", הלא ה' בשמים הוא שפעל כל זאת?

אמר הרא"ש: אל תחשוב כי למשה רבינו זה הלך כל כך קל. ודאי שהחזיק בתום אמונתו בדרכו הסלולה והישרה, אבל היצר הרע אינו מרפה מטרפו וכל יום וכל שעה היו למשה נסיונות קשים ומרים, העליבו אותו צעקו עליו התלוצצו ממנו עד כדי כך שחשדוהו בדברים גרועים ביותר, והיצר ארב לו להוציאו מהכלים ולהביאו לידי רוגזה, והוא צריך לעמוד איתן כצור חלמיש. ובכ"ז כמה פעמים שהוציא דברים מפיו עוד מעט וסקלונני, והן לא יאמינו לי, ויקצוף משה וכו'. אמנם החזיק מעמד ואם נוכח שאהרן צודק (בפרשת השעיר שנשרף) אמר מיד בפני עם ועדה "טעיתי" (תרגם יונתן שמיני) אבל לחיות כך עשרות שנים וכל יום ומאורעותיו הביא אותו לומר איכה אשא לבדי, כי אינו מלאך אלא קרוץ מגוש חומר שעליו להיאבק בלי הרף על עוון האמונה.

נשאל מדוע לא ידוע מקום קבורתו של משה רבינו. ענה ואמר כי משה רבינו היה בטל במציאות לגמרי בחי' "כי לא יראני האדם וחי" ולאחר צאתו מהעולם הוזה הגיע לדרגה הגבוהה יותר ונכלל בקדושה בבחי' ואיננו כי לקח אותו אלוקים.

דיבר על כך שיש כל כך הרבה צרות בישראל וכולם אמנם צועקים אל ה' שיעזור להם העת צרתם, אבל דא עקא שכל אחד צועק ומבקש לצאת מהצרה שלו ואינם חסים על צער השכינה שגם הוא יצא מצרתו. אילו כולם היו מבקשים על ישועה כללית היו נענים וגם נענים כל אחד מצרתו ולא היתה מתמזמהת הגאולה.

שהשימה במעונם

מורנו הרא"ש שליט"א להולדת הנין

הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר אלימלך וסרמן ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר שמואל קיפר ומשפ' להולדת הבן